

TETT MINKET KIRÁLYOKKÁ ÉS PAPOKKÁ IV.

Jegyzet Jim Sanders tanításából
2011. március 27.

Mielőtt elkezdjük a tanítást, szeretnék egy kis kitérőt tenni, ahogy jöttem haza a repülőgépen, megismerkedtem egy norvég utassal, aki egy olajmérnök, és a partok menti olajkutak működtetésében mérnöki beosztásban van, valószínűleg nagyon gazdag ember.

Beszélgettem vele, és többek között elmondta, hogy a feleségének milyen belső, viharos, érzelmi kitörései vannak, és mi megy végbe benne a bensőjében, és szüksége van belső gyógyulásra.

Mondtam, hogy ez nem így van, hanem *újja kell születnie*, ez a kereszténységnek a szíve, magva. Nem értette és úgy gondolta, hogy valami belső módszerre, gyógyításra van szüksége. Megkérdeztem tőle, hogy vajon mit is hiszel Jézusról? Teljesen zűrzavaros volt a válasz.

Vagy él, vagy nem él? Kérdeztem, bárki csak úgy be tud jutni a mennyországba? Ez így nem biblikus. Jézus kijelentette, hogy – *Én vagyok az út, az igazság és az élet, és nincs más út az Atyához, hanemha énáltalam.*

Az egyik baptista hívő unokatestvérem elkezdte Istent okolni, hogy miként engedheti meg Isten mindezt a tragédiákat a földön, amelyek történnek. Baptistáknak mindig előhozom ilyenkor a János 10/10 Igéjét. A tolvaj nem egyébért jön, hanem, hogy öljön, lopjon, és pusztítson, én azért jöttem, hogy *életük legyen és bővülködjenek*. Erre az unokatestvérem nem tudott mit mondani, de a Jakab 4/7 folytatja, - *álljatok ellen az ördögnek* és megfut tőletek! Hallelúja.

Tisztán látszik innen számomra, hogy az ördög nem Isten, és *nem Isten az ellenségünk*, nem Istennel harcolunk ezekben. Nem Ő az, aki ezeket megengedi. És erről fogok ma is beszélni. Mi magunk tesszük lehetővé ezeket, hogy megtörténjenek, mert semmit nem tud tenni addig, amíg mi nem imádkozunk. Bár az Ő akarata, hogy egy *jó életet éljünk* itt a földön, hogy mindaz meg legyen számunkra, amit Ő *megvásárolt*, a drága kiontott vérével.

Elvárja azonban tőlünk, hogy *felnövekedjünk*, és megtanuljuk, hogy miként vegyünk hatalmat, *uralmat* az életünk felett, és a sötétség erejét miként helyezzük a talpunk alá. Testünknek minden sejtje számára jár a gyógyulás, a jólét, a gyarapodás.

Szóltunk az elmúlt hetekben a papságról. Ésaías könyvéből kaptam egy igehelyet, amikor a repülő utamon jöttem hazafelé. Ésaías 57/19 **Megteremtem ajkaikon a hálának gyümölcsét.** Jelenleg ahol vagyunk az életünkben, azért ott vagyunk, mert az *ajkainkkal* kimunkáltuk azt. Ott tartunk. Volt most lehetőségem belehallgatni, hogy *mi jön ki* a családtagjaim száján, az ajkaikról, és elborzadtam rajta.

Eszter könyvében olvasunk egy gyönyörű történetet, amikor is a király parancsolatot hozott a zsidó nép elpusztítására, és Eszter elszánta magát, hogy ő a király elé járul a zsidó nép érdekében. Azonban nem volt lehetősége a király elé járulni csak akkor, ha meghívása volt a királytól, bár a felesége volt a királynak.

És szeretett volna szólni a királynak, a helyzet dolgában, a nép érdekében. Tudta Eszter, hogy őt Isten erre az órára hívta el, és ezért született a földre, és elhatározta, hogy ő a király színe elé járul, még akkor is, ha ez az életébe kerül, és a népet felszólította, hogy *tartsanak vele imádságban* és böjtben.

Felkérte tehát a zsidó nép minden tagját, hogy böjtöljenek és imádkozzanak vele, és felvállalta azt a kockázatot is, hogy ha úgy alakul, ez az életébe kerülhet, de elszánt volt erre. Ebben az életben sok mindent megtanulhatunk Isten Igéjéből. Rizikóval járt tehát, amire ő elszánta magát, mégis hatalmas elszántsággal megcselekedte.

Az imádság valójában *nem változtatja meg Istent*. Isten mindig is hajlandó szívű volt arra, hogy nekünk segítsen, hogy megtegye azt, ami számunkra szükséges, hogy számunkra olyan dolgokat cselekedjen, ami az előnyünkre van, és az Ő saját *dicsőségét munkálja*.

Mindig azt szeretné, ha azt tennénk, *ami helyes* a mi számunkra. Néha olyan szellemi pozícióban, vagy helyen vagyunk, hogy *nem tudjuk elfogadni* Istentől azt, ami jog szerint minket *megillet*. Ha *győzedelmeskedni* akarunk körülményeink felett az életünkben, akkor meg kell *tennünk* bizonyos dolgokat.

Miután tehát *imádkoztunk*, olyan *helyre* kerülünk Isten előtt, hogy képesek legyünk *elfogadni* az Ő áldásait. Amikor imádkozunk oly módon, hogy *másokért* közbenjárunk, akkor az imáink képesek megváltoztatni az ő körülményeiket.

Amikor imádkozunk, az első dolog, amit meg kell értenünk, hogy mi az ember világában élünk. És Isten, ha szeretne valamit *tenni* az ember birodalmában, akkor azt úgy tudja megtenni, ha valaki *behívja*, beszélítja Őt, meghívja Őt. Ezt fogom elmagyarázni, hogy ez miként működik.

Ha az ember épít egy házat, akkor annak a háznak van egy házi ura, és a *háziúr* kiadhatja a házat valaki számára *bérleményként*. Ha megkötötték a szerződést, aláírták, még ha te vagy magad a háziúr, te magad építetted a házat, akkor sem teheted be a lábad abba a bérleménybe a saját, szabad akaratod szerint, bármilyen tetszésed szerinti időpontban.

Nem teheted meg, kopogtatva az ajtón, és mondván, hogy én vagyok a házigazda. Bár az a ház a tiéd, hozzád tartozik, de a házban legálisan tartózkodik egy ott lakó, és *neki van hatalma* abban a házban. Isten pontosan ezt tette ezzel a világgal, ill. velünk.

Egy szomszédos épületben vannak hivatali lehetőségeink, kiadjuk a termeket és szobákat hivatalnak, és ha egyszer valaki kivette az irodahelyiséget, többé nem mondhatjuk, hogy abba a helyiségbe bármikor beléphetünk. Így fogunk most rátérni a...

Mózes I. 1/26 És monda Isten: Teremtsünk embert, a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön és a földön csúszómászó mindenféle állatokon.

Az egész földön uralkodjék. Isten *adta* ezt a *hatalmat* az embernek. Jézus azt mondta, hogy az embernek mindig kell imádkoznia. Vagyis *imádkoznunk kell*. Ami azt jelenti, hogy *meg kell hívnunk Istent* a saját életünk és mások életének különböző helyzeteibe!

Mert bár a világ az Övé, mégsem fér hozzá helyzetekhez, a saját tetszése szerint, a mi *engedélyünk nélkül*. Az illető meghívására Istennek szüksége van, mert nem teheti meg, hogy kirúgja az ördögöt a házból, és valaki mást helyez oda, mert ennek legális következményei lennének.

Ugyanis Ádám jogot adott az ördögnek, hogy itt tartózkodhasson, vagyis *felségárulást* követett el. Ezért nekünk *imádkoznunk* kell. Ha másokért így imádkozunk, akkor Istennek az erejét, Szellemét és az Ő befolyásos képességét meghívjuk az ő életükbe.

Azoknak az életébe tudjuk így meghívni Istent és az Ő munkáit, akik drágák a számunkra, vagy olyan helyzetek felett, amelyek hatással vannak ránk. Megnézzük Pál apostol miként imádkozott a...

Róma 15/30 Kérlek pedig titeket atyámfiain a mi Urunk Jézus Krisztusra és a Szellem szerelmére, tusakodjatok velem együtt az imádkozásokban, énértem Isten előtt,

31. Hogy szabaduljak meg azoktól, akik engedetlenek Júdeában, és hogy az én Jeruzsálemben való szolgálatom legyen kedves a szentek előtt;

Ez tudatja velünk, hogy *miként* kell imádkoznunk a szolgálatokért, és milyen *fajta* dolgokért kell imádkoznunk egy szolgálat életében. Imádkozzatok velem együtt, tusakodjatok velem együtt az imádkozásokban énértem.

Ez tehát jelenti, hogy ne úgy imádkozzunk, hogy Atyám emlékezzél meg ma Pál testvérünkről. Amin csak keresztül kell, hogy menjem ma Uram, segíts neki.

Mert nem említette az imádság Pált, hanem azt kérte, hogy velem együtt *tusakodjatok* az imádkozásokban. Ez egyfajta tusakodást jelent az imádkozásban. Arról beszél ugyanis, amikor ezek a *terhek* jönnek a szellemedre.

Fogok erről szólni, kitérünk egy kicsit erre, olyasmi ez, mint amikor egy asszony terhes lesz, és közeledik a szülés ideje, és jönnek a szülési fájdalmak. Főleg, ha valaki imádságban odaadja magát erre.

Ésaiás 66/7 Mielőtt vajúdott volna, szült, mielőtt fájdalom jött rá, fiút hozott világra.

8. Ki hallott olyat, mint ez, ki látott hasonló dolgokat? Hát egy ország egy nap jön-é világra, és egy nép egyszerre születik-é? Mert vajúdott és meg is szülte Sion az ő fiait!

Róma 8/22 Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ együtt fohászkodik és vajúdik mind ideig.

Ez a fajta *vajúdás*, jelenti ezeket a szülési jelzéseket, terheket.

23. Sőt, nemcsak ez, hanem maguk a Szellem zsengejének birtokosai, mi magunk is fohászkodunk magunkban, várván a fiúságot, a mi testünknek megváltását.

Ide csatlakozik még nagyon szorosán és Pál így írja.

Galata 4/19 Gyermekeim! Kiket ismét fájdalommal szülök, míglén kiábrázolódik bennetek a Krisztus.

Kisgyermeknek szólítja őket, „nepiosz” a görögben, az *újjászületett kiskorúak*, vagyis már újjászülettek, az a közbenjárás már megtörtént értük, mert mindazok, akik még nincsenek Krisztus Testében, vagyis nincsenek még újjászületve. Nem azokról imádkozik itt, hanem azokról, akik már megszülettek, és kiket ismét fájdalommal kell szülni, mígnem *kiábrázolódik a Krisztus*.

Mert az újjászületett keresztények hajlamosak visszamenni a világba, és egy fájdalommal, vajúdással való szülésről szól itt Pál, amíg ez a belső ember újra ki nem ábrázolódik úgy, hogy *Krisztusra hasonlít*, míg az igaz, valós természet végül elő nem jön, a lélek birodalmában. Míg végül elkezdik érezni, hogy Isten dolgait kell, hogy kövessék, és azok után vonzódnak, nem a világ után.

És már nem az elme és a hústest vonzza őket, és nem az uralja őket, hanem ha *megújítjuk az elménket* Isten Igéje által, elkezdjük *táplálni a szellemünket* Isten Igéjével, és akkor a szellemünk és a lelkünk, egy megújuláson megy keresztül, és *elváltozás* jön létre dicsőségről dicsőségre, és hitről hitre.

Addig az életünket a világ programozta be, hogy miként gondolkodjunk, miként éljünk, és miként járjunk, és Isten felhívja a figyelmünket, hogy az *Ő gondolatai magasabbak* a mi gondolatainknál, az *Ő útjai magasabban* vannak a mi útjainknál.

Ezek mind a *szellemünkbe* vannak beprogramozva. Ha valaki pásztor, akkor ez is egy program a szívében, ha valaki evangélista, akkor ez is be van programozva, benned van ez a *kenet*, belénk van teremtve.

Tusakodásokról beszél az imádságban. Ha az ember *imaharcosnak* tartja magát, akkor *kijelentés* szükséges ahhoz, hogy tudja, hogy bizonyos dolgok felől *miként* is imádkozzon. Tehát, ha az ember felnövekszik a szellemében, megeshet vele, hogy egyszer úgy ébred fel, hogy valami terhet érzékel a bensőjében, vagy megeshet velünk, hogy bejövünk ide, és egyszerűen elveszettnek érezzük magunkat. Nem te vagy az elveszett, hanem az elveszettek súlya nehezedik rá.

Régen, történt kb. harminc évvel ezelőtt Ausztráliában, a háziúr kiadta bérleménybe a lakásokat, lakott ott egy fiatal lány, *karizmatikus* volt, nyelveken beszélt, szellemmel teljes volt, azonban minden alkalommal, amikor üdvösségre előhívták a megtérni vágyókat, ő mindig előre jött, mert elveszettnek érezte magát.

Mondtam neki, hogy gyere el onnan, neked nem ott a helyed, és hazafelé menet, négy-öt utcával arrébb laktunk és magyaráztam neki. Mindegy egyes istentiszteleten hatvan-hetven ember újjászületett, tehát rengeteg elveszett volt köztünk, és az *ő szívüket érzékelte*. Az elveszettekkel *azonosult* a szellemében.

Az ember képes tovább menni ezen az úton, ahogy növekszik az Úrban. És ha most ezt a gondolatmenetet így folytatjuk, akkor el kell mondanom, hogy bizonyos rossz dolgok megtörténnek jó emberekkel, bár nem lenne szabad, hogy megtörténjenek.

Ezért nagyon fontos, hogy megtanuljuk Isten Igéjét, és Isten Igéjével megtanuljuk ezeket a nem jó dolgokat távol tartani az útjainkról, az életünkéből. És amikor *szellemben imádkozunk*, akkor bizony lehetőségünk van, hogy ezeket a jövőben bekövetkező dolgokat elhárítsuk az utunkról.

Körülbelül három hete lehetett, hogy hajnali egy és kettő között felébredtem és teljes éberségbe kerültem, ilyenkor akár el is feledkezhetik az ember arról, hogy visszamegy és alszik. És később tudtam meg, hogy mi történt ebben az időben, a fiatalabbik fiam Ausztráliában indult egy útra, amely nagyon hosszú távolság volt számára, és erősen esős, viharos időjárás volt.

Elővettem a térképet és megnéztem, és később megtudtam, hogy az egyik ilyen erős vihar előtt ő még átment azon a területen. Háromezer km-es hosszú út volt ez, és nem lett volna segítsége, de az *imádság* meghozta a *kimenekedést*.

Meg fogod tapasztalni, hogy amikor a saját *családod* tagjaival kapcsolatosak az imádságok, akkor olyan *erőtéljesen* tud jönni, hogy akár el is feledkezhetsz arról, hogy te most egy jót alszol, mert éjszaka van.

Bizony, ha a pásztor kívánczik egy nagyobb gyülekezetbe, nem tudja, hogy mire kívánczik. Annyi gyermekkel lehet, hogy nem lesz túl sok, jó mély álomban eltöltött éjszakád. De az emberek közben *növekednek* a hitükben, és nekünk segíteni kell az ő életükben győzedelmeskedni. A hit mindig arról szól, hogy egy bizonyos illetőt, egy bizonyos helyzetből *győzelemre vinni*. Tusakodjatok velem együtt az imádságokban, újra Pál.

Miért kell imádkozni akkor egy beteg emberért, ha fájdalmakban van? Ha valaki beteg és *fájdalmakban* gyötrődik, akkor igen nehezebbé eshet az illetőnek, hogy ő *hitben működjön*, mert a fájdalmak *elterelhetik a figyelmét* a szellemi hit működéséről és a helyzetekről.

Ilyenkor van szükség ezekre a könyörgő és *közbenjáró* imádságokra. Vagyis az illetőnek szüksége van a mi, vagyis *mások* imádságaira. Valaki pl. fájdalomban szenved, miközben te buzdítod őt a hitében, és ő várja a gyógyulása bekövetkeztét.

Tudnunk kell azt, hogy a fájdalmak képesek olyan mértékben kierősödni, hogy a *hitünket elnyomják*. Az ember fájdalmakban van, még ha hitben is van, és az Igét szólja, ha nagyon intenzívek ezek a fájdalmak, akkor a hitünkről leveszi a szemünket és nem a hitünk működésére figyelünk. Mit teszünk ilyenkor?

Ilyenkor kell *közbenjárnunk* azokért, akik betegek, akik fájdalmakban vannak, akik bajban vannak. Azt hiszem, hogy a *kézzrátétel szolgálata* nagyon fontos. A kereszténység többről szól, mint hogy megtanuljuk, hogy hogyan kell az új Mercedes, vagy BMW autónkat beszólítani. Sokan talán félreértelmezik, hogy mi is az evangélium. Néhányakat úgy tanítanak, hogy az kizárólag a gyarapodásunkról szól, de az élet többről szól.

Itt megint egy kis kitérőt engedjete meg, hogy elmondjam, a nagyfiammal beszélgettem, aki egy olyan szervezetnek lett a tagja, ami egyáltalán nem keresztény háttérű. De jótékonyági szervezet, és egy masszív, erőteljes nagy épületben van a szervezetük, sok fajta csoport van köztük.

Az, akié az épület, kb. fél millió dolláros vagyonuk van. A lift pedig elromlott. 35 ezer dollár szükséges a költségvetésükből, hogy a liftet helyrehozzák. Elhatározta ez a bizonyos szervezet, aki a tulajdonos volt, hogy megcsináltatják a liftet. Összejöttek a társbérlőkkel, és voltak köztük olyan vélemények, hogy nem helyes, hogy csak az egyik fizet érte, a többieknek is ki kell venni a részüket.

Hangsúlyozom, hogy nem keresztényekről van szó, ezt fontos megérteni. De nagy adományok érkeznek be hozzájuk, amelyekből kórházakat építenek, és így tovább. Az egyikőjük felállt és a következő példát hozta: ha az ember a *szakadék szélén* áll, ha három százalékkal előre hajol, akkor vége, mert lezuhan. De ha *három százalékos* mozdulattal egy kicsit hátrább dől, akkor *életben* marad.

És utána azt hozta konzekvenciaként, ha nem tanulunk meg *adakozni* ebben az életben, akkor soha nem fogunk *gyarapodni*, és nem fogjuk megismerni, hogy mi a *jólét* az életben. És nem keresztényekről van szó. Tudományos elméletekkel bizonyított ez, nem hallottam ezeket az eszmefuttatásokat eddig, de gazdag emberekről van szó, milliomosok és milliárdosok ülnek köztük, akik *óriási adományokat* ajándékoznak kórházépítésekre, segély szervezeteknek, jótékonsági célokra.

És *tudományosan* alátámasztották, ha *nem adakozunk*, akkor nem jutunk fel arra a lépcsőfokra, hogy növekedést látunk, hogy *gyarapodunk*, hogy egyről a kettőre jutunk az életben.

Rockefeller is hozták példaként, aki olyan gazdag lett, hogy a halála előtt megpróbálta a teljes vagyonát szétesztani. Harminc, negyven év telt el még utána, és még mindig csak azzal telt az idő, hogy *osztotta* a vagyonát, és csak *gyarapodott*. Tehát így lehet meggazdagodni, gyarapodni. Halála előtt megint azt nyilatkozta, hogy teljes erőfeszítéssel próbálom szétesztani a vagyonomat. Ez egy nagyon jó gondolat, amin elgondolkozhatunk.

Korábban szóltam a nővéremről, ő is megkapta Istentől azt a kegyelmet, hogy a szegények felé *adakozhatott*. A nagyfiam ugyanígy *gyarapodóvá* vált. Elmondta most nekem, nem tudtam róla, hogy ha valami billenőben van, és *nem túl jól* áll a szénám, azonnal *adok* ezer dollárt ennek a gyermek szervezetnek élelmezésre.

Mondtam, hogy egy lépés hiányzik még, be kellene jutni a gyülekezetbe. Ha szegényeknek adja az ember, írja az Ige, hogy olyan az, mintha *kölcsön adná* az Úrnak. Mert *visszajön* az emberhez. Ha viszont az ember *tizedet* fizet, akkor a gyarapodás törvénye szerint a harminc, hatvan, százszoros jön vissza.

Tehát tudományosan támasztották alá, hogy a *növekedéshez szükséges az adakozás*. Ha az ember próbálja biztonságban tartogatni, amije van, egyetlen egy jövőnek néz elébe, a tönkremenetelnek. A történet vége az, hogy mindannyian hozzájárultak a lift megjavíttatásához.

Zsidó 13/2 A vendégszeretetről el ne felejtkeztek, mert ezáltal némelyek, tudtukon kívül, angyalokat vendégeltek meg.

3. Emlékezzetek meg a foglyokról, mintha magatok is foglyok volnátok, az üldözést szenvedőkről, mint akik magatok is testben vagytok.

Nézd csak meg, mit szeretne az Írás tőlünk? Hogy *megemlékezzünk* azokról, akik *szenvédőben* vannak. Sokszor eljutunk olyan helyekre a Szellemet követvén, mindig meg lehet tapasztalni ott a nagy csodákat, jeleket, amit Isten megcselekszik. Vagyis itt arról van szó, hogy egy rokonlelkőség, egy *együttérzés*, hogy mennyire szorongat minket a Szellem, hogy őrültük imádkozzunk.

Tudod-e, hogy az *újjászületés* szinte mindennapos az országban. Azok is újjászületnek nap, mint nap, akiknek nincs otthonuk, nincs lakhatásuk, a szabad ég alatt élnek, és nincs lehetőségük arra, hogy a gondolatukban megfoghassák, hogy holnaptól egy lakásban, vagy egy otthonban élek, és szívedre vetted-e már valaha, hogy ilyenekért elkezdj imádkozni például?

Néha oly mértékben *elkényelmeskedünk*, mert azon törekszünk, hogy miként tudunk egyre több pénzt nyerni, keresni. De a világban úgyis minden szétesőben van. Számunkra nem szabad, hogy így legyen, tehát nekünk meg kell tanulnunk, hogy egyre nagyobb mértékben, hogyan és miként tudjuk *kivenni a részünket* ebből.

Nagyon jó, ha az ember még itt van a földi életének útján, megtanul együtt érezni a szenvedőkkel. Ha elkezdünk *imádkozni* értük, nem telik bele sok idő, és meglesznek az *eszközeid* is ahhoz, hogy segítsél nekik. Tehát miközben ezen az úton végzed az imaszolgálatodat, előbb-utóbb *anyagiak* fognak hozzád érkezni, hogy anyagi és különböző pénzbeli juttatásokkal tudd *segíteni* őket.

Ha imádkozni sem tudsz értük, akkor mi más tehetnél. Te más kell, hogy legyél ebben, mint a többiek. Azoknak, akiknek *nagyon erős a szeretet* a szívükön mások iránt, azokról általában elmondható, hogy nem önzőek. Nem mindig csak magukra gondolnak.

Példabeszédek 11/25 A mással jól tevő ember gyarapodik; és aki mást felüdít, maga is felüdül.

Aki mást felüdít, maga is felüdül. Vagyis amit *elvégezel* a másikért, azt *veled* is meg fogják cselekedni. Ha közbenjársz imádságban másokért, ezt tegnap az imakonferencián is nagyon sokan megtették, ahogy összesereglettünk itt, és buzgólkodtunk imádságban, együtt voltunk az imádságban, *megöntöztünk* sok életet, és ez az öntözés visszajön hozzánk.

Tételezzük fel, hogy te vagy a pásztor, aki nem tud bejönni a gyülekezetbe, vagy a pásztornak a gyermeke nem tudott bejönni a gyülekezetbe, és erre te azt mondd válllvetve, hogy hol van ennek a pásztornak a hite? Nem hitre tanított minket ez a pásztor? Mi történt az ő hitével? Ez egy rosszul feltett kérdés, és egy nagyon rossz mentalitás. Egy tévesen feltett kérdés.

Az első dolog, hogy neked már *imádkoznod* kellett volna. Nem olvastad az Írásokban? Nem olvastad a Zakariás 13/7 versében, - verd meg a pásztor, és elszélednek a juhok. A nyáj *elszéled*, ha nincs pásztora. Sűrűn előfordul az ószövetségben, olvashatod. Nem érted az ördögnek a stratégiáit?

Amikor Magyarországra jöttem annak idején, egyáltalán nem lehetett pünkösdi körökben pásztorot találni. Az Úr maga megváltoztatta ezt. Ha az ördög meg tudja kaparintani magának a vezetődet, a pásztorodat, akkor sokkal könnyebb útja van hozzád, mert az ördög nem csak egy személy után szeretne utazni.

Vagyis, ha a pásztor egy bizonyos problémán megy keresztül, sokan hajlamosak ilyenkor azt mondani, hogy lehet, hogy valami rosszat tett az illető. Ahelyett, hogy inkább imádkozna érte. Néha annyira megosztottakká válunk, hogy már a szívünkben is meghasonlottunk. Annyira meghasonul az ember szíve néha, hogy már Jézus Krisztus üzenete, a szeretet üzenete is hidegen hagyja.

Pál pedig így írja, így kéri az imádságot, hogy *tusakodjatok* velem együtt az imádkozásokban énértem az Isten előtt, hogy szabaduljak meg azoktól, akik engedetlenek és hitetlenek Júdeában. Pál tudta, hogy nem csak az a veszély érheti, hogy letartóztatják, hanem meg is ölhetik. Hiszen Jakabbal is ezt tették.

Pétert is letartóztatták, de ott azt olvassuk, hogy a gyülekezet *szüntelen könyörgött* érte, és Pétert Isten így ki tudta *szabadítani*. Péternek nem lett volna semmi más útja, hogy szabadabb legyen, Istennek egy angyalt kellett küldeni az égből, aki kiszabadította őt természetfeletti módon.

Pál pedig nagy útra készült, és felszólítja őket, hogy *tusakodjatok* velem együtt az imádkozásokban. Küzdjete velem együtt az imádkozásokban énértem az Isten előtt. Pálnak voltak terhei, amelyek nemzeteket illettek. Pál maga írta az újszövetségnek java részét. Nagyon komolyan kell tehát vennünk ezt a helyünket, ahogy Pál felszólítja a szenteket, ami közbenjáró, könyörgő, esedező imádság a szentekért.

Aki mást *felüdit*, maga is *felüdülni*, mondja a Biblia. Amikor együtt *tusakodunk* az imádságban, akkor a Szent *Szellem szíve dobog* bennünk, akkor azt el is fogadjuk, amit nekünk készít, és a dolgok megváltoznak az életünkben. Ámen!

Adjatok és néktek is *adatik*, Krisztus szeretetével szeretjük a népeket. Ez volt a szívemen, és reméltem, hogy ezt elmondhatom, és ezt megértitek és megcselekszitek. A Biblia tanítja, hogy *egymást szeressétek*, mert erről ismeri meg mindenki, az egész világ, hogy az én tanítványaim vagytok, mondja Jézus.

Nővérem temetésén a püspök úr, egy kiváló prédikátor is volt egyben. Kiváló prédikátor volt. Lehetett célegyenesen látni, hogy hogyan lett püspökké. A testvérem Barbara volt ennek az árvaháznak, ennek a jótékonyági szervezetnek az alapítója és az igazgatója harminc évig. A testvérem temetésén a püspök úr József példáját prédikálta.

József nem tudta idézni, hogy mi van megírva a Bibliában, de a cselekedeteiből, ahogy Máriának férjeként, és Jézus nevelőapjaként előjöhettek, és a gondolat mögött az állt, hogy nem a szavaidból, és a híres beszédeidből, hanem a *cselekedeteidből* lehet megismerni, hogy mi lakik benned. Azáltal, hogy mit cselekszel. Azáltal fognak elfogadni és befogadni.

Nagyon jól szólt, kiváló prédikátorként hozta ezt elő, hogy a *cselekedeteiddel mutasd* meg, nem csak abban, hogy állandóan beszélünk. Sokan vannak, akik nagyon értenek ahhoz, hogy mindig csak beszélnek. De nem kell sokat beszélnünk, a cselekedeteink mutassák azt meg. Ez egy nagyon jó gondolat volt, és ez a gondolat velünk maradhat. Dicsőség Istennek! Ámen!